

Samtidig skal hele afsnittet om tvangsindlæggelse af børn på psykiatriske afdelinger udgå. Det er gruopvækkende, at man overhovedet kan finde på at foreslå noget sådant. Hvis ikke barnet er mentalt sygt, skal det nok blive det ved en tvangsindlæggelse. Desuden er det fuldstændig umuligt at undersøge barnets normale psyke, for den vil naturligvis være stærkt påvirket af den voldsomme behandling, det er at blive tvangsindlagt og så blandt sindssyge.

Ligeledes fokuserer lovforslaget alt for meget på plejefamiliens rettigheder. Plejefamilien er ganske enkelt kun et opbevaringssted for barnet, til det hurtigst muligt kan hjemgives. Plejefamilierne skal derfor ikke have nogen indsigelsesret mod en hjemgivelse. Der er alt for mange uhyggelige eksempler på, at barnløse plejefamilier kæmper med næb og kløer for at beholde et barn, som ikke er deres.

Endvidere ønsker mindretallet indført sanktioner over for de behandlere, som bevidst tilfører sagerne løgnagtige oplysninger, eller som burde vide, at det er forkerte oplysninger. Samtidig hermed skal der udbetales en klækkelig erstatning til familien, hvis deres barn uretmæssigt er blevet tvangsfjernet, samt tilstrækkelig gratis psykologhjælp hos en af familien valgt psykolog.

Som det er i dag, kan en familie få sit barn tvangsfjernet, og barnet kan blive tvangsindlagt på psykiatrisk hospital og flakke rundt på flere institutioner uden kontakt med forældre eller pårørende. Hvis det siden viser sig, at barnet uretmæssigt er blevet tvangsfjernet, sker der ikke udbetaling af erstatning, og der sker ikke noget med de medarbejdere, som bevidst har givet forkerte oplysninger til sagen.

I den forbindelse havde mindretallet gerne set, at behandlerne blev underkastet en mentalundersøgelse, når det viste sig, at de vidste eller burde vide, at deres oplysninger var forkerte. Dette skal ses i lyset af, at der i behandler-systemet er gode og fornuftige behandlere, men sagsbehandlers samlede ry bliver ødelagt af disse sygelige behandlere, som af en eller anden grund finder det rigtigst, at flest mulige børn bliver fjernet fra deres forældre.

Der er ingen tvivl om, at der er børn, som skal tvangsfjernes, men det er langt vigtigere for mindretallet, at der ikke sker tvangsfjernelse af forkerte børn. Mindretallet vil således helst have en lovgivning, som sikrer, at det kun

er de »rigtige«, som tvangsfjernes, men da det nok ikke vil kunne lade sig gøre, foretrækker mindretallet, at så få børn som muligt tvangsfjernes. Hellere undlade at tvangsfjerne et barn, som burde have været det, end at tvangsfjerne et sundt og raskt barn, som vil blive mærket af tvangsindgrebet på livstid.

Mindretallet kan ikke støtte den filosofi, at børnene er samfundets ansvar, og at det offentlige bedst ved, hvad der er bedst for barnet. Mindretallet er af den naturlige opfattelse, at forældrene er de bedste til at opfostre og opdrage egne børn. Kun i helt ekstreme tilfælde skal det være muligt at tvangsfjerne børn: i tilfælde af vold, udtalt narkomani/alkoholisme, incest og lignende forhold, der giver skadelige følger for barnet.

Hvis man læser nogle af de bilag fra bl.a. psykoanalytiker Sofie Lunøe, som udvalget har fået under udvalgsbehandlingen, vil man opdage, at det lige så godt kunne have været éns egen familie. Det er kun et spørgsmål om, hvornår de offentlige myndigheder får øje på én.

Et *andet mindretal* (Centrum-Demokraternes medlem af udvalget) vil stemme for de under nr. 2, 7, 8, 10, 12, 16, 17, 18 og 20 stillede ændringsforslag, vil redegøre for sin stilling til de øvrige ændringsforslag og til lovforslaget ved 2. behandling og bemærker i øvrigt:

Mindretallet lægger vægt på det helt centrale hensyn, der skal tages til, at en tvangsfjernelse, når den er uundgåelig, kan ske på en måde, der er så skånsom for barnet som overhovedet muligt. Loven bør derfor være udformet, så alle involverede myndighedspersoner er underlagt et sådant overordnet hensyn, ligesom hensynet til barnets og familiens retssikkerhed må vægtes højt.

Ved tvangsfjernelse efter gældende lov kan det opleves, at et barn tvangsindlægges på et psykiatrisk hospital isoleret fra familie og pårørende. Efter mindretallets opfattelse må dette ikke kunne ske, og lovforslagets afsnit herom bør udgå.

Ved anbringelse i en plejefamilie bør det også af hensyn til plejefamilien fremgå klart, at der er tale om en foranstaltning, der sigter mod hjemgivelse hurtigst muligt.

Er et barn blevet tvangsfjernet på fejlagtig grundlag, bør systemet være forpligtet til at ta-